

Bilag 4 · Responsum vedrørende offentliggørelse af personoplysninger i Dansk Institut for Internationale Studiers udredning om Danmarks sikkerhedspolitiske situation under den kolde krig

Peter Blume, professor, dr.jur.

Den følgende redegørelse er struktureret således, at under 1 angives redegørelsens problemstilling på baggrund af grundlaget for det igangværende udredningsarbejde. Efter under 2 at have fremhævet hensynet til privatlivets fred gives der under 3 en vurdering af de forskellige oplysningstyper, hvis mulige offentliggørelse må overvejes. Under 4 fremhæves at der i alle tilfælde må tages stilling til om personidentificerbarhed er påkrævet. Herefter redegøres under 5-8 for de relevante bestemmelser i straffeloven, forvaltningslovgivningen, persondataloven og arkivloven. Under 9 konkluderes at der ikke findes nogen retlig facitliste, hvorefter redegørelsen sammenfattes under 10.

1. Baggrund og problemstilling

Denne redegørelse tager sigte på at vurdere om der under et juridisk perspektiv skal tages særlige hensyn i forbindelse med offentliggørelse af personoplysninger i udredningen vedrørende Danmarks sikkerhedspolitiske situation under den kolde krig. Det er lagt til grund, at denne udredning udarbejdes på basis af et af regeringen 23. august 2002 fastlagt kommissorium samt under hensyntagen til de synspunkter, der fremkom i forbindelse med Folketingets forespørgselsdebat 21. januar 2003, herunder V 39, hvori der udtrykkes ønske „om størst mulig åbenhed“ i forhold til arkivadgang. Det fremgår af kommissoriet med tilhørende bilag at Institutet som udgangspunkt har adgang til enhver form for arkiveret materiale, herunder hos efterretningstjenesterne, PET og FE. Grundlaget er endvidere materiale opbevaret i udenlandske arkiver. Herudover kan udredningen omfatte oplysninger indhentet via interviews samt offentligt tilgængelige oplysninger.

Det fremgår endvidere af kommissoriet, at den danske arkivadgang reguleres af reglerne i offentlighedsloven og arkivloven, idet offentliggørelse af ikke-frittilgængelige akter sker efter aftale med den pågældende myndighed. De af instituttets medarbejdere, der medvirker, har tavshedspligt indtil videre.

Denne redegørelse tager på denne baggrund sigte på de oplysninger, der på dette grundlag kan offentliggøres, hvilket ikke i sig selv er ensbetydende med at dette under hensyntagen til udredningens formål samt andre retsgrundlag kan eller bør ske. I denne forbindelse anmærkes, at kommissoriet fremhæver oplysningsbeskyttelse ud fra forskellige hensyn, bl.a. anonymisering af hensyn til tredjemand.

Denne redegørelse tager alene sigte på offentliggørelse af personoplysninger og vedrører i denne forbindelse de overvejelser, der må foretages i henseende til de personer, som oplysningerne direkte eller indirekte angår. Spørgsmålet om betydningen af andre hensyn som f.eks. til statens sikkerhed eller fremmede magter inddrages således ikke i det følgende.

Udredningen er baseret på forskning udført i offentligt regi, idet instituttet er en selvejende institution etableret ved lov nr. 411 af 6. juni 2002. Det er over for mig oplyst at denne forskning i vidt omfang foregår på de pågældende arkiver og at der ikke på instituttet er opbygget elektroniske eller manuelle registre indeholdende det materiale, som udgør udredningens fundament. Dette har betydning for det retlige grundlag, der skal tages i betragtning ved vurderingen af problemstillingen, jf. yderligere under 7.

Formålet med udredningen er at kaste lys over en række forhold under den kolde krig og det ligger i projektets karakter, at der i denne forbindelse må formidles oplysninger om enkeltpersoner. Som nævnt indledningsvis angives i det følgende i hvilken udstrækning dette kan ske på et retligt forsvarligt grundlag.

2. Privatlivets fred

Udgangspunktet for en stillingtagen til i hvilken udstrækning personoplysninger kan offentliggøres er at denne offentliggørelse i nogle tilfælde vil kunne indebære en krænkelse af privatlivets fred, der er en grundlæggende rettighed, jf. artikel 8 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention. I dansk ret findes relevante bestemmelser i straffelovens kapitel 27, i den forvaltningsretlige lovgivning samt i lov om behandling af personoplysninger, kendt som persondataloven. Hensynet til privatlivets fred er ikke enerådende, men må især afbalanceres i forhold til ytringsfriheden, der ligeledes er en grundlæggende rettighed, jf. konventionens artikel 10. Den videnskabelige ytringsfrihed har dermed betydning for de vurderinger, der foretages. En almen samfundsmæssig interesse i at oplysninger bliver kendt kan begrunde offentliggørelse, men i alle tilfælde må denne interesse afvejes i forhold til hensynet til beskyttelsen af privatlivet.

På denne overordnede baggrund kan det allerede her konstateres, at der ofte vil være tale om skønsmæssige vurderinger med den konsekvens at de synspunkter, der fremlægges i det følgende har karakter af retningslinier for

det skøn, som må udøves når der konkret skal tages stilling til om en oplysning kan eller bør offentliggøres.

3. Oplysningstyper

Inden retsgrundlaget nærmere indkredses forekommer det nyttigt at karakterisere de typer af oplysninger, der vil kunne foreligge, idet det for en god ordens skyld bemærkes at jeg selvsagt ikke kender det konkrete materiale, der udgør undersøgelsens grundlag.

Først må fremhæves, at ved en personoplysning forstås enhver oplysning, der er relateret til en bestemt person, idet dette også gælder selvom identifikationen kræver adgang til en adgangskode e.lign., jf. persondatalovens § 3 nr.1, som kan lægges til grund på dette punkt uanset om loven i øvrigt kan finde anvendelse. Afgørende for at der er tale om en personoplysning er at der formidles viden om en bestemt person, idet dette også kan ske indirekte via omtalen af en anden person. Det er ligeledes væsentligt at fremhæve at oplysningen ikke behøver at være navngivet for at være en personoplysning. Rigspolitichefen er eksempelvis en personoplysning selvom vedkommendes navn ikke er eksplicit nævnt. Dette gælder også for oplysninger om mindre spektakulære personer. Er en omtalt population meget lille og identifikation dermed let vil der ligeledes kunne foreligge personoplysninger.

Ved den konkrete vurdering må det tages i betragtning dels hvem oplysningen vedrører dels hvilken type viden den formidler. Der startes med det førstnævnte.

For det første kan det overvejes om der kan skelnes mellem personer, der er kendte, og personer, som ikke er kendte. Som udgangspunkt har alle personer en ret til privatlivsbeskyttelse, men det er en almindelig opfattelse at kendte personer har et mindre privatlivsområde end andre, hvilket især gælder i forhold til det de er kendt for. Dette indebærer, at det som udgangspunkt vil være mere berettiget at offentliggøre oplysninger om disse personer end om de ikke kendte.

I denne som i andre relationer kan der tages et vist hensyn til om der er tale om oplysninger, der stammer fra det offentlige rum frem for oplysninger fra det private. Det må altid vurderes om en personidentificerbar oplysning er relevant i forhold til udredningens formål og her er det mindre sandsynligt, men selvsagt ikke udelukket, at oplysninger hidrørende fra det private rum har betydning. Det må i denne sammenhæng tages i betragtning at der her i landet er tradition for at den private sfære beskyttes, idet dette også gælder i forhold til kendte personer.

For det andet foreligger i forhold til udredningen et særligt spørgsmål i henseende til embedsmænd, idet der her tænkes på oplysninger, der hidrører fra aktiviteter udført af de pågældende personer som embedsmand. Igen

foreligger spørgsmålet om der kan foretages en differentiering ud fra hvor krænkende offentliggørelse kan tænkes at være. Der findes ikke et egentligt retligt grundlag for denne vurdering, men et udgangspunkt, der knytter an til embedsmandshierarkiet, kan være en bedømmelse af hvor selvstændige handlebeføjelser den pågældende person har haft i forhold til den aktivitet oplysningerne vedrører. Jo højere en person befinder sig i hierarkiet desto større muligheder for offentliggørelse vil foreligge. En mulig retningslinie kunne være, at kun oplysninger om personer på kontorchefniveau og derover offentliggøres. En sådan retningslinie eller tilsvarende er dog blot et udgangspunkt, jf. fra en helt anden historie at Adolf Eichmann hierarkisk var „en lille fisk“.

For det tredje kan det overvejes om det skal tillægges betydning om den pågældende person lever eller er død. Er en offentliggjort oplysning ukorrekt eller vildledende vil den levende kunne opleve en krænkelse, hvilket den døde i sagens natur ikke kan. Uanset denne og andre forskelle er det i dansk ret anerkendt at også døde har en personlig integritet, som er beskyttelsesværdig, jf. under 5. Det er en konkret vurdering hvor lang tid efter dødsfaldet dette er tilfældet. I forhold til en samtidshistorisk udredning, hvor efterladte til den afdøde ofte vil være i live, taler meget for at det ikke tillægges betydning at personen er død og at dette moment således ikke indgår i vurderingen af hvorvidt offentliggørelse skal finde sted. Døde og levende bør i denne henseende sidestilles.

En anden problemstilling angår som nævnt hvilken type oplysning, der er tale om. Der kan her nævnes en række opdelinger, som tillægges betydning i dansk ret.

For det første har det betydning hvor potentielt integritetskrænkende en oplysning er eller med andre ord hvor personfølsom viden, som bliver formidlet. Der skelnes traditionelt i dansk ret mellem almindelige og følsomme personoplysninger, idet det yderligere i den offentlige sektor tillægges betydning om oplysninger er fortrolige, altså underlagt tavshedspligt. I persondatalovens § 7, stk.1 og forvaltningslovens § 28, stk.1, er det angivet hvilke oplysningstyper, som anses for følsomme, jf. under 7. Ved en vurdering af om offentliggørelse kan ske må der tages hensyn til følsomhedsniveauet. Jo mere følsom en oplysning er desto større sikkerhed må der være for at offentliggørelse er nødvendig i forhold til udredningens formål. Agtpågivenheden skærpes. Det må for en god ordens skyld betones, at der ikke findes oplysningstyper, som under ingen omstændigheder kan offentliggøres.

I denne forbindelse er der grund til at fremhæve to momenter, der har betydning i relation til de oplysninger, som udredningsarbejdet angår. For det første er det ikke blot oplysningen som sådan, der har betydning for dens sensitivitet, men tillige den sammenhæng, hvori den indgår. Et banalt eksempel er at et navn ikke i sig selv er følsomt, men vil være det hvis det f.eks. optræder på en fortegnelse over personer, der har udført arbejde for en fremmed

magt. Oplysningens alder har ingen selvstændig betydning i denne forbindelse. En „forældet“ oplysning mister ikke sin sensitivitet. Eksempelvis er en oplysning om at en person engang var kommunist en følsom oplysning (politisk overbevisning) selvom dette notorisk ikke længere er tilfældet.

For det andet er der grund til at skelne mellem faktuelle og vurderende eller skønsmæssige oplysninger. Det er et almindeligt princip at den, der offentliggør personoplysninger har en forpligtelse til at sikre at de pågældende oplysninger er korrekte. For så vidt angår faktuelle oplysninger, f.eks. at en bestemt person befandt sig et bestemt sted på et bestemt tidspunkt, er denne sikring af god datakvalitet normalt forholdsvis enkel. Dette er derimod ikke tilfældet i henseende til de vurderende data, f.eks. at en person var tilbøjelig til at stole på et bestemt lands intentioner. Sådanne bløde data har sjældent en egentlig sandhedsværdi og der må derfor udvises særlig agtpågivenhed. Det er på ingen måde udelukket at offentliggøre data af denne type, idet der blot må udvises forsigtighed således at oplysningerne ikke fremtræder vildledende.

Ved bedømmelsen af hvorvidt oplysninger kan offentliggøres kan det tillige tillægges en vis betydning hvorfra de stammer. I denne henseende kan der først skelnes mellem offentligt tilgængelige oplysninger og oplysninger, der er „hemmelige“, idet de f.eks. er søgt i arkiver, som ikke er alment tilgængelige. Som udgangspunkt er begge typer omfattet af beskyttelsen af privatlivets fred. Det er dog klart at oplysninger, der er offentlige, og hvor der tidligere har været mulighed for genmæle etc., i praksis ikke anses så beskyttelsesværdige som oplysninger, der offentliggøres for første gang.

Det kan endvidere overvejes om det gør en forskel om oplysningerne stammer fra danske eller udenlandske kilder/arkiver. Dette moment har betydning ved bedømmelsen af personoplysningens kvalitet, der har sammenhæng med hvor troværdig kilden må anses at være, men i forhold til adgangen til offentliggørelse har det ikke herudover betydning hvorfra oplysningen hidrører. Det er i denne forbindelse vigtigt at fremhæve at oplysninger om danske og udenlandske personer skal behandles på samme måde. Dansk ret og dansk retsopfattelse gælder fuldt ud i forhold til alle oplysninger, der bliver offentliggjort her i landet.

4. Personidentificerbarhed

Der er således en række momenter, som må tages i betragtning når det skal afgøres om en oplysning kan og bør offentliggøres. Grundlæggende må der altid tages stilling til om personidentificerbarhed er nødvendig. Er det påkrævet for formidlingen af de forskningsmæssige resultater at en person kan identificeres? Vil udredningens kvalitet, herunder intersubjektivitet, svækkes såfremt oplysningen anonymiseres? Er personoplysningen vigtig? Er svaret på

spørgsmål af denne karakter bekræftende må der herefter tages stilling til om offentliggørelse er mulig og forsvarlig. Samlet er det således udredningens formål, der er styrende for de vurderinger, som må foretages. I denne henseende må der tages hensyn til det ovenfor nævnte samt de retlige regler, der omtales i det følgende.

5. Straffeloven

I straffeloven findes den almindelige beskyttelse af privatlivets fred. Ifølge § 264d er det strafbart uberettiget at videregive oplysninger om andres private forhold. Bestemmelsen, der også gælder i relation til afdøde personer samt ligeledes finder anvendelse, selvom personen er unavngiven, udfyldes løbende i retspraksis, idet bestemmelsens område afhænger af de til enhver tid gældende normer for hvad der opfattes som privat. De oplysningstyper, der er nævnt i persondatalovens § 7 og i et vist omfang § 8, jf. om disse under 7, er utvivlsomt omfattet af bestemmelsen. Denne regel, der må tages i betragtning ved den nærmere udformning af udredningen, medfører dog kun strafbarhed, når videregivelsen er uberettiget. Den gælder således ikke når der foreligger en pligt til at udtale sig eller når der sker varetagelse af en almeninteresse, jf. Vagn Greve m.fl.: *Kommenteret Straffelov, Speciel Del* (7. udg. København 2001) p.342. I betragtning af at udredningen er foranlediget af en regeringsbeslutning er det min opfattelse at der som altovervejende hovedregel vil foreligge en sådan almeninteresse, hvilket konkret vil kunne understøttes af at offentliggørelse sker på baggrund af en forskningsetisk vurdering baseret på de under 3 nævnte hensyn. § 264ds betydning er her dermed at den tilkendegiver, at privatlivsbeskyttelse er en værdi, der tillægges betydning i dansk ret.

I straffelovens § 267 sker der en selvstændig kriminalisering af ærekrænkelser, der bl.a. omfatter sigtelser, f.eks. beskyldninger for at begået strafbare forhold, idet dette gælder selvom udsagnet blot er baseret på en mistanke. Vurderingen af om en sigtelse foreligger afhænger af den konkrete situation. Ifølge § 269 finder bestemmelsen ikke anvendelse når udsagnet er fremsat i god tro og er udtryk for en „berettiget varetagelse af åbenbar almeninteresse“. Som anført ovenfor må dette antages at betyde, at spørgsmålet om ærekrænkelse ikke bliver aktuelt i forbindelse med udredningen, idet det herved forudsættes at god datakvalitet er søgt sikret. – For en god ordens skyld tilføjes at § 269 ikke angår ringeagtstyringer, der også er omfattet af § 267, men det er her rimeligt at formode, at en hensyntagen til almindelig forskningsetik vil sikre at sådanne ikke vil forekomme i udredningen.

Samlet angiver straffelovens bestemmelser hensyn, som bør tages i betragtning ved vurderingen af hvilke oplysninger, der bør medtages i udredningen, men bestemmelserne medfører ikke egentlige begrænsninger, eftersom det

lægges til grund at udredningen er udtryk for en varetagelse af en almeninteresse.

6. Forvaltningslovgivningen

Den almindelige forvaltningsretlige lovgivning kan understøtte de overvejelser, der må foretages i forbindelse med offentliggørelse af oplysninger. I forvaltningslovens § 27 er der fastsat en almindelig bestemmelse om tavshedspligt, der bl.a. omfatter oplysninger om enkeltpersoners personlige forhold, jf. stk.1 nr.6. Sådanne oplysninger er fortrolige og må derfor ikke offentliggøres. Ifølge § 28, stk.1, er en række oplysningstyper særligt følsomme og må ikke videregives til en anden forvaltningsmyndighed, men herfra gælder efter stk.2 en række undtagelser, herunder i nr.3 at videregivelse kan ske „til varetagelse af private eller offentlige interesser, der klart overstiger hensynet til de interesser, der begrunder hemmeligholdelse, herunder hensynet til den, oplysningen angår“. Dette er en såkaldt værdispringregel, hvis anvendelse forudsætter en konkret vurdering, hvor hensynet til offentliggørelse skal være klart stærkere end hensynet til fortrolighed. Selvom § 28 regulerer oplysningsudveksling mellem myndigheder angiver bestemmelsen almindelige grundsynspunkter i dansk ret.

Det bør nævnes, at er oplysninger videregivet til forskningsbrug må de ikke senere videregives til en anden myndighed med henblik på et andet formål, jf. § 30. Denne bestemmelse udelukker ikke offentliggørelse af oplysninger i udredningen, da § 30 er begrundet i ønsket om at undgå at oplysninger afgivet af private til brug i offentlig forskning senere af en anden myndighed benyttes til kontrol o.lign.

Der kan ligeledes være grund til at nævne offentlighedsloven, der ganske vist vedrører hvilke oplysninger en myndighed har pligt til videregive, men som desuagtet kan understøtte overvejelserne vedrørende grænserne for offentliggørelse. Efter § 12, stk.1 nr.1, er der ikke offentlighed i oplysninger vedrørende enkeltpersoners private forhold. Det må fremhæves at bestemmelsen ikke omfatter allerede offentliggjorte oplysninger, jf. John Vogter: Offentlighedsloven (3.udg. København 1998) p.218. I øvrigt er forvaltningslovens § 28 retningsgivende for fortolkningen af bestemmelsen.

7. Persondataloven

Endelig er der grund til at overveje hvilken betydning persondataloven skal tillægges i denne forbindelse. Som nævnt under 1 opbevares de indsamlede oplysninger efter det for mig oplyste ikke elektronisk eller i et manuelt register, hvilket efter § 1, stk.1, indebærer at loven ikke finder anvendelse. Når det desuag-

tet er hensigtsmæssigt at inddrage denne er årsagen at loven er den nyeste almindelige tilkendegivelse af hvorledes personoplysninger bør beskyttes. Det kan derfor være ønskeligt at handle i overensstemmelse med denne lovs ånd.

Der skelnes i §§ 6-8 mellem forskellige oplysningstyper betinget af hvor stor risiko for integritetskrænkelser misbrug af den enkelte oplysning kan medføre. Følsomme er efter § 7 „oplysninger om racemæssig eller etnisk baggrund, politisk, religiøs eller filosofisk overbevisning, fagforeningsmæssige tilhørsforhold og oplysninger om helbredsmæssige og seksuelle forhold.“ Hertil kommer efter § 8 oplysninger om strafbare forhold og oplysninger om væsentlige sociale problemer. Det må formodes, at det særligt er oplysninger om politisk overbevisning samt eventuelt oplysninger om strafbare forhold, der vil kunne forekomme i udredningsmaterialet. Som udgangspunkt kan oplysninger om politisk overbevisning, når denne ikke er alment kendt, ikke offentliggøres, men der er en række undtagelser herfra, idet der i denne sammenhæng er særlig grund til at nævne at dette kan ske „af grunde, der vedrører hensynet til vigtige samfundsmæssige interesser“ (§ 7, stk.7)¹ Denne regel, som i øvrigt også omfatter de andre § 7-oplysninger, kan endvidere anvendes i forhold til oplysninger om strafbare forhold, der dog tillige vil kunne offentliggøres ud fra en interesseafvejning (værdispring; § 8, stk. 2 nr.2). Det bør nævnes, at lovens § 10 indeholder særlige regler om forskningsregistre, men bestemmelsen har ikke egentlig interesse i denne sammenhæng.

Samlet har persondataloven den betydning, at den understreger behovet for agtpågivenhed i relation til offentliggørelse af personoplysninger og angiver hvilke oplysningstyper, der skal udvises særlig forsigtighed overfor. Det bør fremhæves, at loven, jf. § 2, stk.2, anerkender at hensynet til ytringsfriheden kan begrunde offentliggørelse. Det bør ligeledes fremhæves, at loven ikke udelukker offentliggørelse. Selvom loven ikke er direkte anvendelig bør der som nævnt ovenfor disponeres i overensstemmelse med dens budskab.

8. Arkivloven

Det kan yderligere overvejes om der i arkivloven kan hentes vejledning til overvejelserne vedrørende offentliggørelse. I forhold til udredningen er interessen knyttet til de regler, der regulerer anvendelsen af ikke frit tilgængelige arkivalier. I lovens kapitel 8 er der fastsat regler for dem, der har opnået tilladelse til at benytte sådanne arkivalier, idet det af § 40 fremgår at der ikke må ske uberettiget offentliggørelse af fortrolige oplysninger. I hvilken udstrækning offentliggørelse er berettiget afhænger af de vilkår, som den afleverende myndighed efter § 41, stk.2, fastsætter, idet disse efter stk.4 kan omfatte, at oplysninger om enkeltpersoners private forhold ikke videregives.

¹ Fandt loven anvendelse, forudsatte dette Datatilsynets tilladelse, men dette er altså ikke aktuelt.

Disse bestemmelser tilføjer ikke noget nyt til det foran angivne og for så vidt angår offentliggørelse har arkivloven udover evt. fastsatte vilkår ikke særlig betydning.

9. Det retlige grundlag

Samlet kan det konstateres, at der ikke i de foreliggende regler findes klare retningslinier for hvilke oplysninger, der kan offentliggøres. Der skal tages hensyn til beskyttelsen af privatlivets fred, men dette hensyn må afvejes overfor den almeninteresse, der i det konkrete tilfælde er knyttet til udredningen. Denne afvejning indebærer, at den forskningsetiske og retlige vurdering i praksis bliver sammenfaldende. Der er således alt i alt ikke en retlig facitliste, som kan konsulteres.

10. Sammenfatning

På denne baggrund kan følgende sammenfattende anføres:

Der findes ingen retlige regler, som klart og entydigt angiver hvilke personoplysninger, der vil kunne offentliggøres i udredningen.

Hensynet til privatlivets fred og integritetsbeskyttelse tillægges betydelig vægt i dansk ret, idet det er et konkret skøn hvorledes dette hensyn varetages.

På baggrund af den foreliggende regeringsbeslutning må det lægges til grund at udredningen varetager en almeninteresse, hvilket betyder at straffelovens bestemmelser ikke aktualiseres, men derimod ikke udelukker, at en interesseafvejning ved den konkrete offentliggørelsesbeslutning skal foretages.

Det må i alle tilfælde vurderes om det af hensyn til udredningens formål er nødvendigt at en oplysning er personidentificerbar.

Denne overvejelse må foretages uanset om personen er i live eller død, idet døde også er privatlivsbeskyttede.

I vurderingen må indgå hvor personfølsom oplysningen er. Jo mere følsom desto stærkere må det ovenfor nævnte hensyn være, om det for udredningens formål er nødvendigt, at en oplysning er personidentificerbar. I vurderingen må der særligt tages hensyn til de oplysningstyper, der er medtaget i persondatalovens §§ 7 og 8.

Ved vurderingen af følsomhedsgraden må der ikke blot tages hensyn til selve oplysningen, men tillige til i hvilken sammenhæng den indgår. Oplysningens alder har derimod ikke betydning.

Der må tages hensyn til om oplysningen er faktuel eller vurderende. For de sidstnævnte må der være større sikkerhed for at oplysningen er dækkende og ikke vildledende.

I det hele taget bør det sikres at der er en høj datakvalitet, idet der ved vurderingen heraf må tages hensyn til hvorfra oplysningen stammer.

Oplysninger om danske og udenlandske personer skal bedømmes ens.

Ved vurderingen af oplysningen skal offentliggøres bør der tages hensyn til hvilken person den vedrører. Selvom alle har krav på privatlivsbeskyttelse kan det lægges til grund at der snarere kan offentliggøres oplysninger om kendte frem for om ikke kendte personer.

Det bør ligeledes tages i betragtning om oplysningen hidrører fra det offentlige eller private rum, idet oplysninger fra sidstnævnte i mindre udstrækning bør offentliggøres.

Særligt for så vidt angår embedsmænd er det nærliggende at tage hensyn til hvor højt i hierarkiet de pågældende er placeret. Jo højere placeret desto mere berettiget kan offentliggørelse være.

Generelt vil der være tale om en konkret vurdering, hvor de retligt prægede overvejelser peger i samme retning som de forskningsetiske. I en udredning som den foreliggende vil der være et ret vidt spillerum, da der i overensstemmelse med de politiske tilkendegivelser er en almen interesse i en transparent redegørelse. Denne interesse medfører dog ikke at den enkeltes beskyttelsesinteresse forsvinder og den konkrete vurdering af om den identificerbare oplysning er påkrævet for at opfylde udredningens formål må derfor løbende foretages.

Peter Blume
23. juli 2003